

на Вѣтрополе едва въ 11 часа прѣдъ пладнѣ на 25-то число.

По този начинъ, къмъ пладня на 25-то число, на върха на Балкана се събраха: Частъ отъ уралската сотня, 1-ва и 2-ра оплченски дружини, 12-ия стрѣлковъ баталионъ и 2-ия баталионъ отъ 64-ий Казански полкъ. Съ пристиганieto си тукъ, частитѣ си избраха мѣста на завятъ, расчистваха снѣга до земята и се располагаха на бивакъ. Испърво бѣше строго запретиено да се кладе огнь, но надвечерь, когато студа се усили и когато стана явно че турцитѣ вече забѣлѣзваха движението, това запрѣщение се отмѣни. Войниците раскладоха до колкото можеше огневе и нѣкои даже можаха да си сваратъ горѣща храна и чай. За обезпечение на заетия плацдармъ отъ посѣгателството на противника отъ къмъ Малуша, графъ Келлеръ избра една позиция за двѣ роты на Вѣтропльската поляна и друга сѣщо таквазъ на источния склонъ на върха Караджа.

Турцитѣ още сутрента забѣлѣзваха движението на авангарда и откриха огнь отъ артилерията си, която бѣше расположена на Малуша. Този огнь обаче не можаше да има никакви резултати, тъй като отъ една страна разстоянието бѣше доволно голѣмо, а отъ друга — гранатитѣ се заравяха въ дълбокитѣ снѣжни прѣспи и не се прѣскаха.

Едноврѣменно съ движението на авангарда, по Имитлийската пѣтека трѣгнаха, както видѣхме, и първитѣ двѣ сотни отъ донския № 9-й полкъ по пѣтеката за висотата Корито. Сотнитѣ трѣбваше да излѣзатъ прѣзъ нощта на планината, а непосредствено задъ тѣхъ да трѣгнатъ рано сутрента и останалитѣ 4 сотни отъ полка. Челната сотня бѣше снабдена съ нѣколко проводника и нѣколко десятки дървени лопатки. Владението на върха Корито се считаше твърдѣ важно за въ случай, че противника заеме Вѣтрополе и се опита да прѣгради пѣтя на авангарда. Въ този случай глав-